

## วันหยุดพักผ่อนประจำปี

### คำพิพากษาฎีกาที่ ๘๓๒๔/๒๕๔๔

พ.ร.บ. คຸ້ມครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๖๗ กำหนดให้นายจ้างจ่ายค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีตามส่วนเฉพาะกรณีที่ลูกจ้างมิได้มีความผิดตามมาตรา ๑๑๙ การที่กฎหมายกำหนดให้นำความผิดตามบทบัญญัติในมาตรา ๑๑๙ มาประกอบการพิจารณาการได้ค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีของลูกจ้างเพราะความผิดดังกล่าวเป็นข้อเท็จจริงที่จะชี้ว่า นายจ้างเลิกจ้างด้วยเจตนาถลันแกล้งไม่ให้ลูกจ้างทำงานต่อไปจนครบ ๑ ปีหรือไม่ ถ้าลูกจ้างไม่มีความผิดตามมาตรา ๑๑๙ แต่ถูกเลิกจ้าง ถือว่าเป็นการเลิกจ้างโดยไม่มีเหตุอันสมควรและเป็น การถลันแกล้งลูกจ้าง ทำให้ลูกจ้างไม่อาจทำงานต่อไปได้และต้องเสียสิทธิที่จะได้หยุดพักผ่อนประจำปีตามมาตรา ๓๐ ดังนั้น ในปีที่เลิกจ้างแม้ลูกจ้างจะทำงานยังไม่ครบ ๑ ปี นายจ้างจะต้องชดใช้สิทธิที่ลูกจ้างต้องเสียไปจากการกระทำโดยไม่ชอบของนายจ้างด้วยการจ่ายค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีในปีที่เลิกจ้างตามส่วนของวันหยุดพักผ่อนประจำปีที่ลูกจ้างพึงมีสิทธิ

การจ่ายค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีในปีที่เลิกจ้างตามพ.ร.บ. คຸ້ມครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๖๗ หาได้นำมาใช้บังคับแก่กรณีลูกจ้างลาออกจากงานโดยความสมัครใจด้วยไม่ เพราะการลาออกโดยความสมัครใจของลูกจ้างย่อมไม่เป็นการถลันแกล้งของนายจ้าง

ลูกจ้างที่ลาออกจะมีสิทธิพักผ่อนประจำปีที่เลิกจ้างรวมทั้งในปีก่อนและจะได้ค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีหรือไม่ เพียงใด ต้องเป็นไปตาม พ.ร.บ. คຸ້ມครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑

ในปีที่ลูกจ้างลาออก นายจ้างกำหนดวันหยุดพักผ่อนประจำปีให้แก่ลูกจ้าง ๑๓ วัน และก่อนลาออก นายจ้างอนุญาตให้ลูกจ้างลาหยุดพักผ่อนประจำปี ๘ วันการหยุดพักผ่อนประจำปีดังกล่าวเป็นการหยุดตามที่นายจ้างและลูกจ้างตกลงกันโดยสุจริตจึงเป็นวันหยุดพักผ่อนประจำปีโดยชอบของลูกจ้าง เมื่อลูกจ้างหยุดพักผ่อนประจำปีตามสิทธิและตามวันที่ได้ตกลงกับ โจอทก์ไปแล้วก่อนลาออก โจอทก์ต้องจ่ายค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีเต็มจำนวน ๘ วันให้แก่ลูกจ้าง

### คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๑๓๙/๒๕๓๐

จำเลยจ้างโจทก์เป็นครูในโรงเรียนของจำเลย ต่อมาจำเลยเลิกจ้างโจทก์ และไม่จ่ายค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปี โดยอ้างว่าโจทก์ได้หยุดแล้วในตอนปิดเทอมภาคการศึกษา ดังนี้ ตามประกาศกระทรวงมหาดไทยฯ เรื่อง การคຸ້ມครองแรงงาน ข้อ ๑๐ ระบุให้นายจ้างเป็นผู้กำหนดล่วงหน้าให้มีวันหยุดพักผ่อนประจำปี แต่ข้อเท็จจริงไม่ปรากฏว่านายจ้างได้กำหนดล่วงหน้าให้วันปิดเทอมเป็นวันหยุดพักผ่อนประจำปีจึงจะถือเป็น วันหยุดพักผ่อนประจำปีมิได้ แม้โจทก์ได้หยุดมากกว่าปีละหกวันตามข้อกำหนดของประกาศกระทรวงมหาดไทยฯ ข้อ ๑๐ ก็ตาม

### คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๖๒๙/๒๕๒๙

ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงานข้อ ๑๐ วรรคแรก กำหนดสิทธิของลูกจ้างว่าถ้าได้ทำงานมาครบหนึ่งปีเต็มก็จะมีสิทธิหยุดพักผ่อนประจำปีอย่างน้อยหกวันทำงานและสิทธินี้เป็นสิทธิแต่ละปี เมื่อลูกจ้างทำงานครบปีแรกแล้ว ถ้าได้หยุดพักผ่อนประจำปีก็ถือว่าเป็นการหยุดพักผ่อนประจำปีของปีที่ผ่านมา และในปีต่อไปถือว่าลูกจ้างมีสิทธิหยุดพักผ่อนประจำปีได้ทันทีโดยไม่ต้องทำงานให้ครบปีอีก